

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МЪСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

На пѣть за Чепино

И това лѣто продължихме нашето пѣтуване изъ България. Искахме да я обиколимъ навредъ, да я пребродимъ на дължъ и на ширъ, та да ѝ се нарадваме, защото е хубава, много е хубава нашата малка България.

Искахме да видимъ всички мѣста, дето въ миналото българинътъ се е радвалъ и плакалъ, дето се е носила неговата слава, или е изживѣвалъ тѣжни дни.

Сега влакътъ ни понесе на изтокъ отъ София. Скоро той прелетѣ презъ равното Софийско поле. Мина Искѣра, почна да пѣлзи по ребрата на Сръднагора, и следъ малко бѣхме горе, въ Ихтиманското поле.

На лѣво отъ насъ остана стариятъ друмъ съ Траяновитѣ врата. Искаше ни се да минемъ презъ него и да огледаме мѣстото, дето нѣкога Самуилъ разби гърцитѣ и ги прѣсна изъ планината, като безъ малко щѣше да хване царя имъ Василия въ пленъ. Но влакътъ се спушна надолу къмъ Костенецъ.

Тука, надъ гара Костенецъ, се дига до облацитѣ Родопа. Тука дигатъ горди чела и нейнитѣ най-високи върхове, Белмекенъ и Ибѣръ, чиито снѣжни преспи се бѣлѣятъ и сръдъ лѣто.

Нѣмахме време да се радваме оттука на величието на Родопа. Влакътъ потегли къмъ равна Тракия.

При станция Сарамбей напустнахме централната тракийска линия. По тѣснолинейката поехме пѣтя къмъ